

Arrest

nr. 88 447 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Hannes VERVENNE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoekster niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 10 september 1950 in Kazakstan, maar woonde in Tsjetsjenië. U was gehuwd met J.L., met wie u 3 kinderen heeft. Hij overleed echter al in 1989.

De problemen naar aanleiding waarvan u uw land verliet, gaan terug tot 2001, het moment waarop uw schoonzoon I.G. (O.V. ...), zich kandidaat stelde bij de doemaverkiezingen en daarbij geholpen werd door uw zoon, I.L.. Op een dag moest A. K. (...), die op dat moment hoofd van de stedelijke administratie in Grozny was, een toespraak houden over de algemene situatie in Tsjetsjenië. In zijn toespraak stelde Kadyrov dat de toestand in Tsjetsjenië gunstig was. Uw schoonzoon ging daar echter

niet mee akkoord en ging openlijk tegen Kadyrov in. Sindsdien viel Kadyrov uw schoonzoon constant lastig, totdat zowel hij als uw dochter Tsjetsjenië uiteindelijk verliet. Na hun vertrek viel Kadyrovs zoon, R. Kadyrov, daarom uw zoon I. lastig. Op een ochtend in 2001 vielen kadyrovtsi in groten getale uw huis binnen. Ze forceerden de poort, sleurden uw zoon naar buiten en sloegen hem met geweerkolven. Vervolgens werd u samen met de rest van zijn gezin naar buiten geleid, waarna jullie huis voor jullie ogen in brand werd gestoken. Uw zoon werd vervolgens in een bagagekoffer gestopt en meegenomen. Enkele dagen later werd hij gedumpt langs de weg tussen jullie dorp en de hoofdstad Grozny, waar hij opgemerkt werd door onbekende mensen, die hem vervolgens naar huis brachten. Uw zoon wilde uit veiligheidsoverwegingen echter niet langer thuis blijven. Daarom brachten zijn vrienden hem nog diezelfde dag weg naar een onbekende plaats, waar uw zoon sindsdien onderdook. In de daarop volgende jaren ontving u af en toe nog een briefje van uw zoon, zodat u wist dat hij nog steeds in leven was. In 2005 deed zich een nieuw incident voor. Op een dag waren uw kleinzonen buiten aan het spelen, toen u plots een explosie hoorde. Waarschijnlijk had iemand een explosief op uw binnenplaats gegooid en uw oudste kleinzoon, L.L. (O.V. ...), raakte hierbij ernstig gewond. Zijn been diende geamputeerd te worden en hij liep ook hersenschade op. Hij werd overgebracht naar het ziekenhuis van Naltsjik, waar hij een maand opgenomen bleef. In die periode kwam ook uw zoon bij hem op bezoek. Dat was de laatste keer dat u hem zag en sindsdien heeft u ook geen enkel nieuws meer over hem. Enige tijd later besloot uw schoondochter opnieuw te trouwen en liet haar kinderen bij u achter. Uw beide kleinzonen hadden een fysiek gebrek, de oudste als gevolg van de explosie in 2005, de jongste, M.L. (O.V. ...), een aangeboren afwijking aan zijn arm, en werden op school hierom gepest. Dit bezorgde u heel wat kopzorgen. Bovendien vreesde u ervoor dat R. Kadyrov zou afrekenen met uw kleinzonen omwille van uw zoon en werd u zelf geregeld opgeroepen door de politie om vragen te beantwoorden over uw zoon. Toen u op 16 september 2011 andermaal door de politie geconvoceerd werd, besloot u dat het beter was definitief te vertrekken. U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 21 september 2011. Samen met uw twee kleinzonen reisde u vanuit Grozny met een minibus naar België, dat u bereikte op 25 september 2011. Op 28 september 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven, van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, van de artikelen 48 en volgende van de vreemdelingenwet, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre verzoekster behoudens het zorgvuldigheidsbeginsel nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat zij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat zij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is. In de mate verzoekster stelt dat de "artikelen 48 en volgende" van de vreemdelingenwet worden geschonden wijst de Raad erop dat voornoemd artikel 48 bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend, en dat dit echter een algemeen geformuleerd artikel is, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie beroepen om asiel te verkrijgen. Voorts komt het niet aan de Raad toe na te gaan welke andere bepalingen van deze wet verzoekster geschonden acht.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en

feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing en ze onjuist of minstens zeer gebrekkig noemt. Zij voert derhalve de schending aan van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de voorwaarden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.2. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië vreesde voor het leven van uw kleinzonen. Enerzijds vreesde u de Tsjetsjeense autoriteiten, anderzijds vermeldde u ook dat uw kleinzonen in Tsjetsjenië gepest werden omwille van hun fysieke gebreken.

Wat uw problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten betreft, dient opgemerkt te worden dat u deze problemen niet aannemelijk wist te maken. Zo moet erop gewezen worden dat u zich louter en alleen baseert op vermoedens en u uw beweringen op geen enkele manier hard kon maken. U verklaarde namelijk dat er in 2005 een explosie plaatsvond in uw binnentuin, waarbij uw oudste kleinzoon zo ernstig gewond geraakte dat zijn been geamputeerd moest worden. Hij liep bovendien ook hersenschade op (CGVS, p. 5). Met betrekking tot deze explosie stelde u dat iemand in opdracht van

Kadyrov waarschijnlijk een explosief op uw binnenplaats gegooid had omdat men dacht dat uw zoon terug thuis was (CGVS, p. 8). U gaf echter uitdrukkelijk aan dat dit slechts uw eigen, pure veronderstellingen waren (CGVS, p. 8) en kon deze beweringen op geen enkele wijze hard maken. Voorts haalde u aan dat u vreesde dat Kadyrov uw hele familie zou uitroeien (CGVS, p. 9). Ook deze vrees is enkel gebaseerd op loutere veronderstellingen. Kadyrov heeft immers nooit enige uitlating in die zin gedaan (CGVS, p. 9) en u heeft ook geen enkele andere aanwijzing waaruit blijkt dat hij ook de rest van uw gezin zou viseren. Tot slot vermeldde u nog dat uw kleinzoon u vertelden dat er in uw afwezigheid tot 2 of 3 maal toe iemand langskwam die zich voorstelde als een arts van het Stedelijk Ziekenhuis nummer 9 en uw kleinzoon L. wilde helpen (CGVS, p. 6 en 9-10). Omdat deze mensen telkens langskwamen wanneer u aan het werk was, vond u de hele situatie verdacht (CGVS, p. 10). Doorheen uw verklaringen bracht u echter geen enkel element naar voor waaruit blijkt dat deze mensen wel degelijk andere bedoelingen hadden en u of uw kleinzoon iets te vrezen had.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit van de door u voorgelegde convocaties. Elk van de drie voorgelegde convocaties lijkt heel sterk op een ingevulde kopie, getuige de zwarte vlekken aan de linkerrand. Als je de stempels op de convocaties en de afscheurranden bekijkt, valt het op dat de drie convocaties mooi op elkaar aansluiten. Wanneer je de convocaties onder elkaar legt in chronologische volgorde (d.d. 17 06 2011, d.d. 13 08 2011 en d.d. 16 09 2011) wordt duidelijk dat de 3 convocaties afgedrukt werden op hetzelfde blad, dat na afstempeling van de convocaties vervolgens in verschillende stukken gescheurd werd. Het is trouwens opmerkelijk dat uw naam op elke convocatie met de hand werd ingevuld, maar uw adres merkwaardig genoeg nergens voorkomt. Ook heel wat andere elementen doen zeer ernstige twijfels rijzen over de echtheid van deze convocaties. Zo ontbreekt telkens de laatste letter, met name de "t", van het Russische woord "kabinet", dat voor "bureau" staat. Op geen van de drie convocaties staat bovendien vermeld in het kader van welke zaak u zich dient aan te bieden. Op de drie convocaties staat dan weer wel voorgedrukt dat u zich diende te melden in de hoedanigheid van getuige. U wist merkwaardig genoeg niet in welke hoedanigheid u werd opgeroepen, al dacht u dat dat wel als beschuldigde zou zijn (CGVS, p. 15). Op twee van de drie convocaties ten slotte werd de datum waarop de convocatie opgesteld werd overigens niet ingevuld. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt daarenboven dat in Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document van ambtenaren kan kopen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Tot slot moet er nog op gewezen worden dat uit de stempel op pagina 19 van uw binnenlands paspoort blijkt dat er op 17 juni 2011, met andere woorden kort voor uw vertrek uit de Russische Federatie nog een internationaal paspoort op uw naam werd uitgereikt. U verklaarde wel dat u geen internationaal paspoort had en het ook nooit gezien had. U voegde er nog aan toe dat u 6000 dollar had betaald aan een vrouw voor uw reis en daar alles in inbegrepen zat (CGVS, p. 12). Even later bekende u dat u destijds wel een internationaal paspoort had aangevraagd om naar Baku te reizen, maar dit paspoort niet meer geldig was (CGVS, p. 12). Toen u ten slotte geconfronteerd werd met de vaststelling dat u volgens de stempel op pagina 19 van uw binnenlands paspoort op 17 juni 2011 een internationaal paspoort ontvangen had, antwoordde u dat u alles aan die vrouw gegeven had, ook uw paspoort. U zou haar ook gevraagd hebben wat er verder moest gebeuren, waarop ze zei dat u daar niet moest tussenkomen en zij alles zou regelen. Deze verklaring is echter weinig geloofwaardig gelet op het feit dat u aangaf dat u pas in september 2011, na het ontvangen van de laatste convocatie, besloten had om definitief te vertrekken (CGVS, p. 16), terwijl uit voornoemde stempel blijkt dat uw internationaal paspoort reeds in juni 2011 werd uitgereikt. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door de verklaringen die u aflegde aangaande uw reisroute. U stelde namelijk dat u vanuit Grozny met een minibus naar België was gereisd (CGVS, p. 14). Zelf was u niet in het bezit van een internationaal paspoort (CGVS, p. 12-13) en u werd onderweg ook nergens persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 14). Ook deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Dit versterkt het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient bovendien opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u niet op hulp vanwege uw autoriteiten kon rekenen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de politie in 2005 een onderzoek startte naar aanleiding van de explosie op uw binnenplaats. De politie kwam langs, deed opmetingen, registreerde alles en onderzocht alles, echter zonder resultaat (CGVS, p. 9). Indien u daadwerkelijk door de politie geconvoceerd werd, moet erop gewezen worden dat uit uw verklaringen eveneens blijkt dat de politie u tijdens de ondervragingen heel beleefd en correct behandelde (CGVS, p. 15-16). Bovendien werd u enkel ondervraagd over uw zoon en zijn verblijfplaats en is er verder nooit iets gebeurd (CGVS, p. 15).

Wat de pesterijen van uw kleinzonen betreft, moet erop gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van deze problemen op hulp kon rekenen. Zelf stapte u naar de ouders van de pestende kinderen met de vraag aan hun kinderen uit te leggen dat Allah verantwoordelijk was voor de gebreken van uw kleinzonen (CGVS, p. 16). U stapte ook naar de school van uw kleinzonen. Daar gaven ze u goede raad en vertelden ze u dat ze probeerden de pesterijen te verhelpen (CGVS, p. 16-17).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (Een medisch attest uit de Russische Federatie, een promotiekaartje van uw schoonzoon en twee medische attesten uit België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Het promotiekaartje van uw schoonzoon toont enkel aan dat uw schoonzoon kandidaat was bij de doemaverkiezingen, wat niet in twijfel getrokken wordt. Het Russische medische attest heeft betrekking op uw kleinzoon L. en stelt dat hij in de zomer van 2005 zijn linkerbeen verloor als gevolg van een explosie van een landmijn en hij als gevolg hiervan ook een hersenletsel en schedeltrauma opliep, wat hier niet ter discussie staat. Uit de twee Belgische medische attesten ten slotte blijkt enkel dat u opgevolgd wordt door een huisarts en u bepaalde geheugenproblemen heeft, wat niet betwist wordt.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw kleinzonen, M.L. (O.V. 6.885.690) en L.L. (O.V. 6.885.689), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van de asielaanvraag van uw dochter, M.G. (O.V. 5.077.805), werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Er moet echter op gewezen worden dat deze beslissing genomen werd op basis van haar persoonlijke verklaringen alsook op grond van de toenmalige veiligheidssituatie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.4.3. Verzoekster haalt de artikelen 48/3, §1 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève aan. Zij stelt dat uit die artikelen, en uit het feit dat zij alleenstaand is, feitelijke voogd is over haar twee kleinzonen, zij een dochter heeft die erkend vluchteling is in België, en een kleinzoon die slachtoffer is geweest van een explosie, blijkt dat een terugkeer naar haar herkomstland een risico inhoudt voor haarzelf en haar kleinkinderen waarover zij de feitelijke voogdij uitoefent. Zij verwijst naar rechtspraak met betrekking tot het objectief risico.

Verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de vervolgingsvrees moet worden geobjectiveerd. Het is evenwel precies daar dat het schoentje wringt: uit de bestreden beslissing blijkt dat, wat de

vermeende problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten betreft, zij niet verder komt dan vermoedens en veronderstellingen, zonder dat zij één enkel objectief en bewijskrachtig element kon voorbrengen waaruit zou blijken dat Kadyrov het op haar familie heeft gemunt of dat de arts van het Stedelijk Ziekenhuis die in haar afwezigheid langskwam andere bedoelingen had dan het helpen van haar kleinzoon. Verzoekster betwist deze motieven niet, net zomin als de andere beweegredenen die tot de bestreden beslissing hebben geleid en die betrekking hebben op de authenticiteit van de voorgelegde convocaties, op haar identiteitsdocumenten, haar reisweg en de bescherming van de plaatselijke autoriteiten.

Nu verzoekster al deze motieven ongemoeid laat, en de Raad vaststelt dat ze alle betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas, aldus pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, blijven ze onverminderd overeind en worden ze door de Raad bijgetreden. Waar verzoekster nog stelt dat de verwerende partij niet gehandeld heeft overeenkomstig de richtlijnen betreffende het bewijs van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, door te stellen dat haar verklaringen niet aannemelijk zijn omdat ze haar beweringen niet hard maakt, gaat zij voorbij aan de overige motieven van de bestreden beslissing, die in zijn geheel moet worden gelezen en die er inderdaad toe leiden dat geen vervolgingsvrees aannemelijk is gemaakt. Ten overvloede kan nog worden gesteld dat de Proceduregids waarvan sprake geen bindende rechtsregels bevat.

2.4.4. Verzoekster stelt dat de verwerende partij bij de beoordeling van haar asielaanvraag rekening had moeten houden met het dossier van haar dochter, mevrouw M. G., die het vluchtelingenstatuut heeft gekregen op grond van de situatie van haar man, de heer I. G., en de vrees van verzoekster in dezelfde context kadert. Zij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is omdat dit niet is gebeurd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 5 april 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor en op de beoordeling van de door verzoekster neergelegde stukken. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Elke asielaanvraag moet daarenboven individueel worden beoordeeld, in het licht van het persoonlijk relaas van de asielaanvrager getoetst aan de algemene situatie van het land van herkomst. Zo wordt dat ook in de bestreden beslissing gesteld: de beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus aan verzoeksters dochter werd genomen op grond van haar persoonlijke verklaringen en op grond van de toenmalige veiligheidssituatie. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond: verzoekster betoogt dan wel dat het relaas in dezelfde context kadert, maar brengt geen gegevens bij de Raad ertoe zou nopen om het relaas van verzoekster en dat van haar dochter te beschouwen als zijnde dermate gelieerd aan eenzelfde vervolgingsproblematiek dat dit zou volstaan om verzoekster thans de vluchtelingenstatus toe te kennen.

2.4.5. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, doet verzoekster gelden dat de verwerende partij slechts toepassing heeft gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), terwijl zij ook de punten a) en b) moest nagaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geconcludeerd dat verzoekster, op grond van haar asielrelaas, niet heeft aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Inderdaad kan verzoekster niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven dienaangaande samenlopen met de motieven die aan de basis liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus doet geen afbreuk aan het gestelde in de bestreden beslissing.

In die zin is een verwijzing naar artikel 3 van het EVRM niet dienstig: daargelaten de vraag of de schending van deze bepaling kan worden aangevoerd in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak

wordt gedaan, moet worden vastgesteld dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>) en dat hiervoor reeds werd geoordeeld dat een schending van deze bepaling niet aannemelijk is gemaakt. Op grond van haar asielrelaas heeft verzoekster geenszins aangetoond dat zij een risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst. In zoverre zij andermaal opwerpt dat het dossier van haar dochter ook in rekening had moeten worden gebracht, en zij nog verwijst naar haar positie als vrouw met de feitelijke voogdij over haar twee kleinzonen, dient erop te worden gewezen dat ook elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar het asioldossier van de dochter of naar verzoeksters positie, volstaan in de geschetste context niet om aan te tonen dat verzoekster dit risico loopt.

De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het asielrelaas, meer specifiek in het geval zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar het CEDOCA-rapport van juni 2011 en stelt dat daaruit blijkt dat er nog steeds problemen zijn:

“In november 2009 schrijft UNHCR dat we aandacht moeten hebben voor de voortdurend wijzigende veiligheids- en mensenrechtensituatie (p. 5)

-Het geweld in Tsjetsjenië zich vooral manifesteert in mensenrechtenschendingen (p.6)

Schrijven van UNHCR Oostenrijk:

-nog steeds mensenrechtenschendingen en zelfs ten aanzien van vrouwen en kinderen.”

Uit de Subject Related Briefing “*Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 20 juni 2011, document dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat een zeer genuanceerd standpunt werd ingenomen door CEDOCA, de documentatiedienst van de verwerende partij, en dit op basis van talrijke objectieve informatie die onder meer afkomstig is van het UNHCR en andere mensenrechtenorganisaties. Het volstaat derhalve geenszins te verwijzen naar slechts enkele zinnen uit dit document om de gemotiveerde conclusie in de bestreden beslissing dat, ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, te ondermijnen. Deze beoordeling blijft dan ook onverminderd overeind.

2.5. Het middel is niet gegrond. De Raad is van oordeel, gelet op hetgeen voorafgaat, dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS